

Накићена реалност Дечијих логора

Ово данашње време је посебно интересно по изразитом и паралелном провођењу у више праваца задатака Агенде који се пре свега односе редом на протокол у вези здравственог третмана, затим је ту општи напад на производњу хране, затим су ту ратне околности које полако захватају цео свет последицама и страхотама, затим су ту економске мере које урушавају економски статус у већем делу света и посебно уплив технологије на човека инсистирајући на поклоњењу технологији као специфичном облику атака на човека.

Дворски пајак у лику Клауса Шваба заједно са идеолозима инвазивног технолошког развоја као есхатолошко-филозофског става говори да ћемо у наредном периоду видети свет у којем ће доћи до фузије човековог физичке, дигиталне и биолошке димензије. Поред јасног уплива познатог здравственог третмана на физичко стање човека које се најбоље види кроз многобројне последице, надаље дигиталне интеграције која треба да електронске делове преко разних протокола повеже са изузетно сложеним технолошким ресурсом који су развијени, такођер, у одређеној мери у сфери тајности, биолошки моменат у том насртању на човека је посебно ужасан и драматичан.

Тајна последњег ропства

У том нивоу треба конкретно променити ДНК највероватније сваке човекове ћелије, тако променити да се њен ДНК заувек одвоји од свог Творца у процесу који је дубљи од саме методе уређивања гена. Та ужасна синхронизација представља слом људске природе у најтрагичнијем облику од када је света и заправо је најразорнији део овог система уништења човека, то је заправо одсудна битка Непомјаника да поништи људску природу и тако суштински зароби човека у вечну пропаст. Тајна тог ропства је човеково добровољно пристајање. Међутим, та интеграција још траје, она се шири у свим сферама живота вукући човека у свемоћ медицине односно у блазирано поверење у науку која се у последњих више десетина година нечујно пресвукла у ропство Новом светском поретку о којем би се процесу могло надугачко говорити.

Нарочито се у склопу тзв. технолошког напретка помиње вештачка интелигенција која разним технолошким достигнућима пре свега треба да човека буквално залуди својом примамљивошћу и незаобилазним уплитањем у свакодневни живот. У самој сржи вештачке интелигенције је намера да навуче човека у пропаст кроз онај аспект физичког, дигиталног и биолошког момента поробљавања како то сугеришу носиоци филозофије борбе против свега што је устројио Господ. Или другим речима, вештачка интелигенција је механизам новог и последњег одступништва човека, она треба да га одвоји од духовног, да пропути пут у отпадништво у којем нема знања, нема сазнања, уметности, стваралаштва нити било каквог истинског разоја човека, јер је контрола тог развоја заробљена у алгоритам којег формирају сви ужаси данашњег света и њихови носиоци.

Зашто је у крајњем смислу ово данас значајно? Па, значајно је због најразличитијег атака на људски доживљај развоја цивилизације намамљујући на последњи и најстрашнији корак, ка паду човека иза којег нема покајања ни спасења. То је сублимирана борба у крајњој инстанци против Православља, јер треба да на престо доведе Антихриста којег ће вештачка интелигенција најподмуклијим упливом најбоље објаснити човеку. Дакле, и поред главних праваца и задатака Агенде, сатанисти улажу посебне напоре да људе заводе интелектуалним могућностима тзв. будућег века, виртуелним светом који са просторним рачунаром на носу ствара интеграцију реалног света са апликацијама у инстант комуникацији која ће виртуалним свет у 6Г и 7Г мрежи учинити да се људи у сврху уништења њихове перцепције света, не би ли се најпре духовно поклонили тим играма са нашом стварношћу, коначно заувек заробили у вечну пропаст. Превара увек има најблиставији изглед, гањајући људску радозналост и тражећи да у новим условима прихватање завршног корака поробљавања буде некако могућ и прихватљив. Вештачка интелигенција треба да својим обманитељским капацитетима баца човечанство у сами пакао порицања Господа и то је њен примарни циљ. Зато је потребно да о технолошким корацима који се великодушно нуде данашњем свету поставимо ону духовну пажњу која је потребна да би избегли замке Агенде којој је управо то једини циљ.

Ако се вратимо у контекст у којем живимо, видећемо да је задивљеност овим тобожњим развојем тако жива у нашем друштву, тај опсценаријум додуше кваре вести о протестима најразличитије врсте широм света, но ипак велики број грађана сматра да у иностранству цветају руже, да ће сви да оду и најлепше живе у том новом суперразвијеном свету. А сва је игра у последњој продаји напретка и лову у мамац технолошких замки. Али, опсценаријум данашњег доба има и оне друге правце Агенде који не изгледају тако забавно и сјајно. Тако у свету већ не влада благостање предодређено технолошким обећањима, баш напротив. Тако у Немачкој је одлучено да Мерцедес пресели сву своју оперативу, па и седиште у другу државу, у међувремену затворено је 17 фабрика коопераната аутомобилској индустрији, тражи се од грађана да се иселе да би се прихватили нови мигранти. Банкрот малих и средњих предузећа је у Шведској достигао и раст од 62%, у Великој Британији се тражи од грађана да у своје домове приме мигранте, док је катастрофа која прати последице здравственог третмана достигла ниво једне од највећих у свету. Тако и у том смислу и Британска краљевска породица тобоже трпи последице, док се на време припрема за пресељење у припремљене подземне рајске одаје, не знамо да ли је то пре трагично него симболично, но само је важно да се медијска игра настави до затварања „продавнице“. ЕУ је потписала и тзв. споразум самоубиства ЕУ који одобрава да се усели још 75 милиона миграната. У САД се поставља национална гарда на све више јавних места и објашњења нико не даје, док је због разних проблема и затварања малих и средњих предузећа у нпр. Њујорку изгубљено и до трилион долара прихода. Дакле, свет баш и не иде у најперспективнијем правцу, али у технолошки напредак се мора веровати.

А код нас се припрема „фантастичан“ пројекат КОП 27 који би требао ставити у цепове владајуће структуре најмање 10 милијарди евра опет на плану чувеног напретка. За то време састанци у Албанији доносе нови споразум којим наш велеиздајник потписује противљење руској страни у сукобу у Украјини у свим сегментима, па и до војне подршке украјинској страни. Тако дакле, у присуству претњи о НАТО нападу на Руску Федерацију одвија се последња игра завођења технолошким достигнућима који требамо по наговору сатаниста уградити под сопствену кожу. Да се, ипак, налазимо пред великим ратним сукобом говори неколико детаља, нпр. Русија, Кина и Иран ових дана имају

велике поморске вежбе, 300 000 НАТО војника чека улаз у Пољску, а Аустријом се крећу колоне америчке војске, надаље, протерују се грађани руске националности из појаса држава које граниче са РФ. Глобалисти су, дакле зинули на све и све хоће провести одмах и то им је највећа мана, јер опсценаријум свих димензија слабо ради у условима трећег светског рата.

Распад државног интегритета

Међутим, у сред ових светских догађања, код нас се одвијају процеси због којих ћемо највероватније бити најсрамнија генерација у историји, тешко да ћемо моћи стати пред наше потомке, а пред прецима бићемо обливени срамом. Можда нам је једина шанса да тог ужасног залога будемо свесни већ сада и да покушамо нешто променити. У петак 8. марта ове године у Новом Саду пред Центром за социјални рад се одвила најбеднија представа наше реалности. Други пут је мајка Ана Михаљица дошла са судским решењем о враћању њезино троје деце под мајчино старатељство и била је спречена да приступи државној институцији, нико јој се од надлежних није обратио, док је полиција је спречила приступ институцији. Најочигледнији пад и распад државног интегритета десио се пред очима бројних грађана који су дошли да подрже борбу Ане Михаљице. У нашој бедној реалности, државни службеници Центра за социјални рад нам пручују да родитељи не поседују децу, да њих не обавезују судске одлуке правосудних органа државе Србије, да могу отети децу било којој породици, да могу забранити да родитељи месецима или годинама не виде своју децу. У појединим Центрима за социјални рад не ради ни један психолог, социјални радник, нити неко стручно лице које има професионално право да се бави децом. У току више од 10 сати протеста и покушаја да Ана Михаљица бар види своју децу, полиција је спречавала и њу и њеног адвоката и особу за имунитетом да приступи институцији и сада се питамо кога је штитила полиција. Да ли је асистирала отмици деце јер није дозвољавала приступ институцији, да ли је асистирала и прикривању доказа о стању деце, њиховом бесправном премештању, да ли је асистирала укидању права све друге деце које наводно у том Центру има 50-теро и евентуалном праву других родитеља да посете своју децу, да ли је кршећи брутално уставне и законске норме без икаквог писменог или другог објашњења проузроковала оправдани

протест грађана и тако чинила дела против јавне сигурности? Да ли су полицијски службеници заклањали од законске одговорности службенике Центра за социјални рад омогућавајући им да крше законске регулативу. Питамо даље - Да ли се полицијски службеници требају повиновати наређењима који су против судских одлука и да ли требају укидати право мајке на контакт са децом, да ли се полицијски синдикат огласио о кршењу законских норми њихових службеника, да ли су дали одговор зашто су опструисали примену судског решења, зашто су без презентованог налога спречавали приступ државној институцији...?

Све ово говори да на стотине деце у Центрима за социјални рад преживљавају тортуру која се једино може мерити и назвати – Дечији логори. Следеће питање – На основу кога дечјег права државне институције дозвољавају међународно усвајање деце са праћањем те деце у периоду од само 15 дана, на основу ког права сматрају да се грађани Републике Србије могу испоручивати у међународна усвојења ако тиме проистиче да праћењем усвојене деце у периоду од само 15 дана по усвојењу се крши Закон о правима деце односно правима грађана Србије, на основу ког права се мењају верска, породична, национална и сва друга права те деце? Заиста је немогуће описати овом приликом сву мизерију у које је ово друштво загазило, немогуће је описати и наше тзв. стање безумне нормалности у којој теку сузе само једног малог трогодишњег Рафаила, док ми остали сматрамо да можемо себе назвати достојним грађанима било ког права. Ми несумњиво живимо у накићеној реалности Дечијих логора и од те истине не можемо побећи, осим ако се не почнемо борити.

Дакле, предлог је да се моментално из свих Центара за социјални рад врате сва деца или под окриље родитеља или ближе породице или под окриље хранитељских породица. Надаље, да се у Центрима за социјални рад најстрожи провери подвргне сав управљачки кадар са јавно објављеним именима због прикривања тешких кривичних дела у институцији коју су злоупотребили, да се инспекцијској провери подвргну и сви запослени Центара за социјални рад, да се сместа суспендују међународна усвојења због кршења Закона о правима деце и коначно да се сместа врате деца Ани Михаљици. У противном ови поступци Центара за социјални рад, полиције и других институција које потпомажу гажење достојанства и грађанских права деце, родитеља и свих грађана Србије сматраћемо најгорим

саучешништвом са окупатором и његовим испоставама у виду разних организација и агенција. Ето то је стање свеукупног развоја у нашој земљи, наш најскупљи артикл су деца у доба општег напретка. Овом приликом позивам све грађане Србије да дају подршку Ани Михаљици и свим догађајима организованим у том смислу.

Тако, дакле на крају, поменимо и групу грађана која у више од 1300 дана у окупљању пред Скупштином сведочи о овом нечувеном стању у држави.

„Ваља нам свима изаћи пред суд Господњи, пазимо да окретањем главе од оних најмањих међу нама заувек и сами не окусимо пропаст.“

Врчин, 15.3.2024.

Гордана Кангрга-Микулић, двоструки магистар електротехнике, иницијатор и организатор Сабора Универзитетских Професора у оквиру којег сте сведоци многих излагања наших цењених професора и доктора наука петком у просторијама Ћирилице. Десетине излагања у оквиру Сабора можете погледати на сајту:

www.suprof.org